

som iøvrigt for en længere tid er anbragt under sådanne forhold, at opholdet ikke medfører udgifter for dem selv.

Til aldersrentemodtagere på alderdomshjem, jfr. folkeforsikringslovens § 54, stk. 3, udbetales der i februar 1953 *et ekstraordinært lommepengebeløb* på 8 kr. til enlige og 16 kr. til ægtepar.

§ 2, stk. 2, blev tilføjet under sagens behandling i folketinget.

Ved fremsættelsen af lovforslaget udtalte *arbejds- og socialministeren* bl. a.:

„Som det vil være det høje ting bekendt, er der siden krigens afslutning i flere tilfælde gennemført ret væsentlige forbedringer af alders- og invaliderenten her i landet, forbedringer, der udover den pristalsregulering, som til stadighed er blevet gennemført, er kommet samtlige rentemodtagere tilgode. Jeg tror, det er rigtigt at nævne, at der desuden ved en lang række love er ydet rentemodtagerne eengangstillæg dels forud for gennemførelsen af de større forbedringer, dels ved bortfald af forskellige rabatordninger, dels også til udglatning af de ujævnheder, som reguleringen efter pristallet år for år kunne indebære. På dette sidste område har regeringen draget omsorg for, at alders- og invaliderenten nu er genstand for en halvårlig regulering efter detailpristallet, nemlig pr. 1. oktober og pr. 1. april, og jeg tror ikke, man fra nogen side mener, det vil være praktisk at søge gennemført en løvbunden pristalsregulering med kortere intervaller end $\frac{1}{2}$ år.

Regeringen er imidlertid opmærksom på, at rentemodtagernes kår er vanskelige.

Ved bedømmelsen af alders- og invaliderentemodtagernes kår i dag har det ikke kunnet undgå opmærksomheden, at man har været inde på at drage sammenligninger med andre befolkningsgrupper. Det kan måske i denne forbindelse have interesse, at hvis man pr. 1. april 1938 ville sætte aldersrenten for et ægtepar f. eks. i købstæderne til 100, ville renten pr. 1. april 1952 for det samme ægtepar udgøre 331. Hvis man på tilsvarende måde satte arbejdslønnen og de lavest lønnede tjenestemænds indtægt til 100 i 1938, ville tallene for disse to grupper pr. 1. april 1952 være henholdsvis 253 og 258. Med udgangspunkt i 1. april 1938 ville detailpristallet pr. 1. april 1952 have stået på 203.

Når man ser hen til, at alders- og invaliderenten har været pristalsreguleret igennem så lang tid, og der desuden er opnået meget væsentlige forbedringer for rentemodtagerne ved de ændringer, der blev gennemført med stor tilslutning på rigsdagen i 1945 og i 1947, kan resultatet af denne sammenligning ikke undre. Det er min opfattelse, at der næppe i de tal, jeg her har anført, kan findes et argument for en væsentlig stigning i alders-